

При проектуванні центрів дошкільного розвитку застосовуються наступні принципи:

- блочно-модульний принцип проектування (передбачає організацію будівельних об'єктів із виробів високої ступені заводської готовності, що поставляються спеціалізованими підприємствами);

- принцип вільного простору (полягає у створенні нерозчленованого об'єму без внутрішніх опор або конструкцій з максимально розрізненим кроком опор, які дозволяють універсально різноманітиту використання простору відповідно до виникаючим вимогам та при зміні умов);

- принцип поліфункціональності середовища (предметно-розвиваюче середовище повинне відкрити дитині безліч можливостей, забезпечити всі складові освітнього процесу, повинне бути багатofункціональним);

- принцип трансформованості середовища (пов'язаний з його поліфункціональністю - це можливість змін, які дозволяють, за ситуацією, виносити на перший план те або інше використання простору);

- доступність середовища (доступність для учнів, у тому числі дітей з обмеженими можливостями здоров'я та дітей-інвалідів);

- безпека (відповідність всіх елементів середовища вимогам щодо забезпечення надійності та безпеки їх використання).

Перспективне виявлення тенденцій дозволяє розробити і удосконалити новий тип дошкільних установ, що задовольняє вимогам суспільства в умовах сучасного розвитку.

АРХІТЕКТУРНІ ПЛАНУВАЛЬНІ ПРИЙОМИ ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУНО-ОСВІТНІХ ЦЕНТРІВ

Таміліна П.Г.

Науковий керівник – Попова О.А., канд. архіт., доцент

Сільвестрова Н.П., ст. викладач

Актуальність проблеми. У сьогоднішній день, люди, міста, культура розвиваються як наймога швидше. Ми повинні постійно розвиватися, дізнаватися нову інформацію, та володіти багатьма навичками. При цьому, важливо розвиватися фізично, і встигнути знайти час для себе. І, у світі багато різноманітних комплексів, котрі поєднують у собі ці важливі функції, володіють великим простором, є екологічними, містами, які становляться культовими, об'єднують людей, даючи їм свободу у виборі, що вони будуть робити наступної хвилини. **Метою** даного дослідження є стрімління виявити яко-мога більше **планувальних прийомів**, які дозволяють нам робити такі сучасні будови.

Неспинний розвиток можливостей людей та інформаційного простору надає великої **актуальності** задачі створення простору, де соціум та інформації можуть поєднуватися з користтю, для людини. Культурно-освітні центри, як найкраще можуть слугувати цій **меті**. Найбільше прикладів такої практики сьогодні ми можемо побачити у развитих країнах сходу, Європі, Америці. Також такі центри починають з'являтися у країнах, які тільки розвиваються, тож, для нашої країни це новітній практичний досвід, а також **наукова новизна**, яка несе новий погляд на формування культурно-освітніх центрів. Тож, провести якісний **аналіз** ідеології таких центрів, їх структур, функціоналу, та проектування виразних об'ємів, щоб синтезувати цей досвід, та вдало застосувати у нашій практиці. Вивчення потреб людей, організація простору, виявлення важливих вузлів з'єднання різних функцій, та використання ріхнонаправлених універсальних зон допоможе виявити найкращі **планувальні прийоми**.

Головні особливості, які ми можемо побачити у сучасних культурно-освітніх центрах, це те, що людина може знайти у одній будівлі все, що їй необхідно, а також архітектурна виразність будівель. Виразність будівлі зумовлена тим, що зазвичай, такі будівлі приваблюють велику кількість людей, надихають їх, приваблюють, поєднують новітні технічні та екологічні прийоми. Не рідко, такі комплекси стають частинною реакраційного комплексу. Проте там, де велика кількість людей, котра оминає будівлю, там, з'являються усі умови для створення ще однієї зони, де люди, можуть представити себе, свої навички, таланти та здібності. Є приклади, де є навіть великі простори, які виростують плстику будівлі, різні терраси, дахи, для створення масових дій та зборів - таким прикладом є культурний центр "Plassen", у Норвегії, від фірми 3XN. А якщо, ми маємо таку велику кількість людей, то ми повинні створити широкі проходи, легку та зрозумілу комунікацію у будівлі. Також, скупчення людей дозволяє відкрити маленькі комерційні зони, для обслуговування та продажу найнеобхіднішого, та тематичного, що стосується головного напрямку будівлі та її функції, звичайно, якщо у цьому є необхідність.

І після різноманітних зовнішніх слоїв ми маємо ядро будівлі - мультимедійні кабінети, просторі аудиторії, кімнати відпочинку, інтерактивні кімнати, бібліотеки, спортивні майданчики, та інш. Різноманіття і складність функціональних процесів, що відбуваються в громадських будівлях, відображаються у взаємозв'язку і послідовності розташування приміщень. За цією схемою одні приміщення повинні бути пов'язані безпосередньо, інші за допомогою коридорів, сходів, ескалаторів і ліфтів. При розробці плану будівлі слід встановити склад

приміщень, форму і розміри в залежності від їх призначення. Приміщення поділяють на кілька груп: основні, підсобні та комунікаційні зв'язку приміщень. Порядок розміщення приміщень встановлюють з урахуванням послідовності функціональних процесів, що протікають в будівлі і обслуговуючого персоналу.

Композиційно архітектура центру може розвиватися в двох напрямках: 1) як розвинена багатооб'ємная композиція, що забезпечує автономність існування різнофункціональних елементів комплексу; 2) як єдиний обсяг з вираженим вертикальним зонуванням, в якому розміщуються всі приміщення. Для архітектури дозвілєвого центру характерно звернення до «чистим» геометричним архітектурним формам (сфері, паралелепіпеду, піраміді або їх поєднанню), гнучке використання простору. Планувальна структура зазвичай відображає зовнішню композицію будівлі. Художній образ повинен володіти високою виразністю і нести символічне навантаження.

Висновки

Планування культурних центрів буде мати свої потреби та прийоми, в залежності від місцевості, та навколишнього середовища. Проте усі вони мають високу архітектурну виразність, поєднують у собі велику кількість функцій та можливостей, та найважливе: не дивлячись на загальну ідею, і здається простір, проте, мають чіткі блоки, які виконують свою роботу, мають ядро, та допоміжні, вторичні зв'язки, які утворюються навколо, а також завжди мають зрозумілу систему комунікації різних приміщень та груп у будівлі.

АРХІТЕКТУРНО-ПЛАНУВАЛЬНІ ПРИЙОМИ ФОРМУВАННЯ МОЛОДІЖНИХ ІНОВАЦІЙНИХ ЦЕНТРІВ

Нич М.Я.

Науковий керівник – Дудка О.М., канд., архіт., доцент,

Сильвестрова Н.П., ст. викладач

Актуальність дослідження. На сучасному етапі розвитку суспільства виникає необхідність у створенні сучасного інноваційного простору у містах, який би об'єднував молодь та створював умови для її роботи, творчої діяльності та відпочинку. Одною з проблем міст України є невідповідність формування освітніх та дозвільних закладів сучасним світовим тенденціям, а саме:

- поліфункціональності;
- можливості трансформації та інтеграції просторів;
- енергоефективності;
- максимальному об'єднанню архітектури та природи.